

[Uwe Jensen (Ribe a.)]

lem amsankenævnsafgørelser, som ikke kan danne præcedens, og afgørelser truffet af den sociale ankestyrelse.

Denne praksis skønnes uhensigtsmæssig. Det eneste rigtige vil være kun at udsende præcedensskabende materiale.

Kommunerne bør helt klart have at vide, hvad de skal rette sig efter, og udsendelse af nødvendige SMer bør begrænses, subsidiært stoppes.

Besvarelse (19/1 79):

Socialministeren (Erling Jensen):

En afgørelse fra socialministeriet eller fra den sociale ankestyrelse kan ikke indbringes for højere administrativ instans. En sådan afgørelse er retningsgivende, når den går ud på fortolkning af gældende regler, og skaber derfor præcedens for andre tilfælde.

Ud over det begrænsede område, på hvilket socialministeriet kan træffe egentlige afgørelser, udsender ministeriet – til uddybning af cirkulærebestemmelser – lejlighedsvis meddelelser om, hvorledes lovreglerne skal forstås. Sådanne meddelelser er retningsgivende på samme måde som ministeriets cirkulærer.

Andre afgørelser end de nævnte er kun vejledende. Et amsankenævns afgørelse i en sag, der ikke kan indbringes for højere instans, er således ikke bindende for andre amsankenævni.

Det er i forretningsordenerne for amsankenævnene og revaliderings- og pensionsnævnene fastsat, at principielle afgørelser eller afgørelser af almindelig interesse skal offentliggøres.

Meddelelse om afgørelser udsendes således i Sociale Meddelelser, også hvor de ikke danner præcedens, idet de kan have betydning ved afgørelsen af lignende sager og dermed være en hjælp ved behandlingen af sådanne sager og en hjælp i kommunernes virksomhed for at vejlede og rådgive. Sådanne afgørelser udgør dog kun en mindre del af de meddelte afgørelser, idet principielle afgørelser fra den sociale ankestyrelse udgør 60–70 pct. af de offentliggjorte afgørelser. Der skønnes ikke for tiden at være grund til at ændre den praksis med hensyn til offentliggørelse, som hidtil har været fulgt.

Til *miljøministeren* (10/1 79) af:

Waldorff (VS):

»Vil ministeren tage skridt til at sikre, at der til renseanlægget Lynetten i København ikke udledes kemikalier, der nødvendiggør overfladebehandling af anlæggets betonbassiner?«

(Spm. nr. 456).

Begrundelse.

Ifølge miljøministeriets bekendtgørelse om kemikalieaffald (nr. 121 af 17. marts 1976) § 6 skal virksomheder, på hvilke der fremkommer kemikalieaffald ... aflevere dette på et af kommunalbestyrelsen anvist sted, medmindre affaldet afhentes ved kommunalbestyrelsens foranstaltning. I et bilag til bekendtgørelsen er angivet, hvad der forstås ved kemikalier, herunder f. eks. alle tænkkelige syrer og syreholdige forbindelser.

Overholdes denne bekendtgørelse, skulle udslip af større koncentrationer af kemikalieaffald til spildevandssystemet være undgået.

Da det imidlertid næppe er muligt helt at undgå udledning af kemikalier til spildevandssystemet (f. eks. ved skylning af proceskar), har miljøstyrelsen udsendt Vejledende bestemmelser for udledning af spildevand (nr. 6, juli 1974).

Heraf fremgår det bl. a., at pH-værdien af spildevandet ved tilløbet til renseanlægget bør ligge i intervallet 6,5–9,0 (altså ikke være surt), at spildevandet ikke bør kunne fremkalde materielle skader på renseanlæggets konstruktioner eller installationer, og at tilladelser til afledning af spildevand til offentlige eller private kloaknet bør fastlægges under hensyn til beskyttelse af personale ved kloaknettet.

Ud fra ovenstående forekommer det besynderligt, at det skulle være nødvendigt at overfladebehandle betonen på Lynetteanlægget. Det er især bemærkelsesværdigt, at stadsingeniøren for Københavns kommune har bedt den rådgivende ingeniør for Lynetten undersøge alternative behandlingsforslag ud fra bl. a. svovlsyrebestandighed.

Så længe pH er højere end 6,5, skulle rå beton ikke kunne angribes.

At overfladebehandle betonen kan således kun begrundes ud fra to forhold:

1) At anlægget skal kunne modtage ulovligt spildevand.